

докарванъето на младия доминиканецъ, графинята Естеванъ де Варгасъ не бѣ повече прискърбна този вечеръ.

— О! не; отговори Жозе съ дѣятеленъ тонъ; сега когато Долора нема нужда отъ насъ, молѣте са за Жозе.

— Бѣди благословенъ и утѣшенъ ты, който страдаешъ, рече апостолътъ съ състраданіе.

Тогази Жозе си трѣгнѣ съ твърда рѣшителность и са управи къмъ къщата на Жуана.

XLVI.

Божіето Правосѣдіе.

Бѣше третійтъ день подиръ чудесното освобожденіе на апостола, Жозе сѣдѣше въ залата на къщата на Жуана на широко канапе прижълтълъ и утруденъ. Бѣлата му и прозрачна рѣка подпираше прекрасната му глава. Двѣ синкави дѣгъ са очертавахъ подъ уморенитѣ му очи; и единъ мраченъ вѣсторгъ, мисль дълбока и единственна придаваше на широкитѣ и черны зѣнници на очитѣ му една ужасяюща неподвижность, когато въ сѣщото време една голѣма слабостъ са забѣлѣзваше въ сичкитѣ му членове.

Слѣдъ заминуванъето на Долора и на Естевана, Жозе бѣ останѣлъ самъ въ пустата тѣзи къща и отъ два дни нѣ бѣ ѣлъ нищо. Постѣтъ му не бѣ слѣдствие на пустинничество, нито на лудъ фанатизмъ. Презъ послѣднитѣ два дена и двѣ нощи устнитѣ на младия инокъ нито дума бѣхъ произнесли, и Жозе отдавно вече бѣ престанѣлъ да са моли.

Безкрайны размышленія са рояхъ въ ума му подъ господството на една само мисль... Той видѣ да минѣтъ презъ очитѣ му неимовѣрны и ужасны работы, слабы фантазмагорически сцени, ангелы, демоны, смѣхове и сълзи, бѣла гѣлабидца наричена истинна, която мърдаше крылата